

کوپچه‌های غزه

روویدا عامر، خبرنگار الجزیره

مترجم: زهره صفاری

ساکنان جنوب غزه در اقدامی خودجوش برای آوارگان دیگر نقاط غذا درست می‌کنند

اتحاد زیبا

کنار پیاده‌رو خانه جمال ابوعاصی در شهر بنی سهیلا در شرق خان یونس و در جنوب غزه، جوان ۳۱ ساله و پسرعموهایش بر سر دیگ‌های بزرگ غذا سخت مشغول پخت و پز هستند.

ابوعاصی پیش‌تر براساس سفارش مشتریانش غذاهای خانگی می‌پخت اما بعد از حمله هوایی سال ۲۰۱۴ رژیم صهیونیستی به نوارغزه، آشپزخانه‌اش زیر باران موشک‌های صهیونیست‌ها ویران و او مجبور به تغییر مسیر زندگی‌اش شد. حالا خانواده او همچنان پای دیگ غذا آشپزی می‌کنند اما این بار تنها با هدف کمک به آوارگانی که در حملات رژیم غاصب صهیونیستی به غزه، خانه و گاشانه شان را از دست داده‌اند. آنها مأموریتی را آغاز کرده‌اند که پیش از این هرگز تجربه نشده بود. براساس آمار سازمان ملل، از ۷ اکتبر تاکنون حدود یک میلیون فلسطینی در نوار غزه، خانه و گاشانه خود را از دست داده‌اند. برآوردها جمعیت این منطقه محاصره شده را ۲،۳ میلیون نفر نشان می‌دهد که بسیاری از آنها در پی هشدارهای اخیر رژیم صهیونیستی در کوچی اجباری به جنوب رفته و شمال منطقه را ترک کرده‌اند.

خانواده ابوعاصی روزانه ۲ هزار پرس غذا آماده می‌کند تا آوارگانی را اسپر کند که در هراس از بمباران‌های وحشیانه رژیم صهیونیستی به خان یونس پناه آورده و جمعیت شهر جنوبی غزه را از ۲۲۰ هزار نفر در سال ۲۰۲۱ به بیش از نیم میلیون نفر رسانده‌اند. ابوعاصی با اشاره به قطع کامل تأمین کننده‌های سوخت در غزه توسط رژیم صهیونیستی گفت: «ما دیگر گازی برای آشپزی نداریم بنابراین من هر روز صبح دنبال چوب برای هیزم می‌روم.»

آنطور که این مرد جوان می‌گوید گاهی پیدا کردن چوب بسیار دشوار و خطرناک است چراکه محل زندگی او تا مرز سرزمین‌های اشغالی چندان فاصله‌ای ندارد. این در حالی است که روز یکشنبه حماس اعلام کرد با عملیاتی مانع از پیشروی صهیونیست‌ها به خان یونس شده و در این بین یک نظامی صهیونیست نیز کشته شده است.

این سهم ماست

ابوعاصی و پسرعموهایش برای انجام بهتر کارها، وظایف را تقسیم کرده‌اند. یک نفر وظیفه خریدکردن پیازها را دارد، دیگری مواد لازم را اضافه می‌کند و محتویات داخل دیگ‌ها را هم می‌زند و یک نفر نیز بسته‌بندی غذا را به عهده گرفته است. عمده غذاهای تهیه شده این خانواده حاوی برنج، عدس، گندم و غلاتی مانند جو سبز است. پیش‌تر گوشت هم پای ثابت همه غذاها بود اما حالا بسختی بتوان قصابی را پیدا کرد که مغازه‌اش در بمباران صهیونیست‌ها ویران نشده باشد. اگر هم مغازه‌ای سالم مانده، در طول این دو هفته دیگر گوشتی برایش نمانده است. بسیاری از فلسطینیانی که به جنوب غزه کوچ کرده‌اند در مدارس وابسته به آن‌روا؛ آژانس پناهیویان فلسطینی سازمان ملل که امنیت این مناطق را بیش از بخش‌های دیگر تأیید کرده است، اسکان داده شده‌اند.
بیا این حال با توجه به ظرفیت این مدارس، بسیاری دیگر از خانوارهای فلسطینی در شرایط سختی زندگی می‌کنند چراکه آنها در زمان ترک خانه هایشان در شمال فقط مقادیری لباس یا خود برداشته‌اند و برخی همان‌ها را هم ندارند.

ابوعاصی معتقد است: «این مدارس دیگر بسختی بتوانند آوارگانی را پذیرش کنند. ضمن اینکه این مدارس گورستان انسان‌های زندای شده است که از پدیده‌ای ترین نیازهای زندگی محرومند. در این شرایط ما تلاش می‌کنیم به سهم خود به آنها کمک کنیم تا بتوانیم اندکی از درد این مردم بکاهیم.»

همبستگی اجتماعی بی نظیر

ابوعاصی سومین نسل آوارگانی است که پدر بزرگ و مادر بزرگ‌هایشان در جریان وقایع نکبت سال ۱۹۴۸ را بافا مجبور به کوچ اجباری شدند. بیش از ۷۵۰ هزار فلسطینی مجبور به ترک خانه و گاشانه شان شدند و حدود ۵۰۰ شهرو روستا توسط اشغالگران تخریب شد. در این درگیری‌ها هزاران نفر در پروسه نسل کشی ارتش رژیم صهیونیستی جان خود را از دست دادند. ابوعاصی می‌گوید: «پدر بزرگم می‌گفت آوارگی خیلی سخت است و این تلخی هرگز فراموش نمی‌شود و از نسلی به نسل دیگر منتقل خواهد شد. درد پنهان در قلب‌های ما سبب می‌شود تا هرگز نتوانیم اسرائیل را به خاطر ظلم‌هایی که انجام داده و همچنان انجام می‌دهد، بخشیم.»

وی خاطر نشان کرد: «در برهه فعلی جنگ، کودکان بزرگترین قربانیان هستند. آنها هرگز نمی‌توانند بدون غذا، آب یا برقی زنده بمانند.» آنچه مسلم است، وحشت و هراس بمب‌های صهیونیست‌ها و محاصره هنوز نتوانسته شکافی میان ساکنان غزه به وجود آورد و برخی مردم نیز با پیوستن به خانواده ابوعاصی در تلاش هستند، حجم این کمک‌ها به آوارگان را بالا ببرند. ابوعاصی تأکید کرد: «این همبستگی در شهر خان یونس بسیار زیبا است. ما نمی‌توانیم گرسنگی مردمانمان را تاب بیاوریم و این همکاری خودجوش به ما اطمینان می‌دهد که اصول و باورهای اساسی‌مان همچنان زنده است.»

هیچ کس نباید گرسنه بماند

با افزایش تعداد آوارگان در جنوب غزه، ابوعاصی در خانه‌اش در خان یونس دیگ‌ها را افزایش داده و با تشکیل دو گروه کار را گسترده‌تر کرده است. کار ابوعاصی و تیمش از ساعت ۷ صبح شروع می‌شود و تا ۲ بعد از ظهر ادامه دارد. ابوعاصی می‌گوید: «ما نمی‌توانیم محل کارمان را ترک کنیم و به آوارگان اعلام کرده‌ایم، برای تحویل گرفتن غذا از ساعت ۲ تا ۵ مراجعه کنند. در این بین بعضی از شهروندان هم به صورت داوطلبانه با خودروهایشان محموله‌های غذا را به محل اسکان آوارگان می‌برند تا با این حرکت زیسا و تحسین برانگیز آن دسته از آوارگانی که وسیله‌ای برای تردد نداشته یا توان این کار را ندارند نیز گرسنه نمانند.»

بعضی خانواده‌های آواره فلسطینی به خاطر همین یک وعده غذایی بسیار خوشحال هستند. «کرامه مسلم»، ۴۰ ساله مادر ۵ فرزند است و مادرشوهر ۸۰ ساله‌اش نیز همراه آنها است. آنها با شروع جنگ مجبور به فرار از خانه شان در شهر بیت حانسون در شمال غزه شده‌اند و آنجا است که هیچ قوم و خویشی در خان یونس ندارند، خودش هر روز برای گرفتن غذای خانواده‌اش به خانه ابوعاصی می‌آید. او می‌گوید: «وقتی دنبال غذا بودم مردان جوانی را پیدا کردم که آشپزی می‌کردند. آنها به من دو پرس غذا دادند که برای سیر کردن شکم فرزندانم کافی بود و بعد به من گفتند، می‌توانم هر روز برای گرفتن غذا پیش آنها بروم. شاید تنها در این لحظه بود که معنای امنیت را در میان مردم بشدت احساس کردم.»

می‌گیرند به این دلیل است که طرف مقابل قصد جان آنها را کرده و رژیم ضدانسانی تل‌آویو فقط قصد دفاع از خود را دارد. ارتش صهیونیستی اصلاً به این اشاره نمی‌کند که چرا دو هفته است دائماً غزه را بمباران هوایی می‌کند و چان انسان‌های غیرمسلح را در آنجا می‌گیرد و اگر هدف، یک هدف جنگی است، چرا نشده بود و اگر شده بود، چرا نهادهایی مثل سازمان ملل هنوز در این خصوص فاقد هرگونه قوا برای واکنش مؤثر و سریع هستند و همان‌قدر در مقابل نسل‌کشی‌های صهیونیستی مامشات می‌کنند که در سال‌های نخست بحران دهه ۱۹۹۰ با لکان در قبال سربازان متجاوز صرب کوتاهی و از خود رفغ مسئولیت می‌کردند.

چه سود که امریکا پشت این ماجراست

در یک جنگ سیاسی نظامی هرگونه اقدام عملیاتی زمانی وجاهت می‌یابد که افراد تحت تهاجم قرار گرفته نظامی و جزئی از لشکر دو سوی متخاصم باشند و با هر دیدگاه و با رویکرد به هر آیینی، کشتن افراد غیرمسلح یک جنایت آشکار جنگی و ناقض کنوانسیون ونزو و تمامی ابلاغیه‌های جنگی است که سازمان ملل تدوین و صادر کرده است. به واقع هر اقدام تهاجمی نژادپرستان صهیونیست و هرگاری که در تقابل با مردم شریف و مظلوم فلسطین در جریان طوفان الاقصی انجام داده‌اند، مصداق کامل جنایات جنگی و مستلزم رسیدگی هرچه سریع‌تر محاکم قضایی و صدور حکم تأدیب خاطیان به معنای اخص کلمه است. چه سود که امریکا و شرکای اروپایی‌اش پشت رژیم منحوس تل‌آویو ایستاده و به شیوه‌های مختلف بر نسل‌کشی‌های این رژیم مهر تأیید می‌زنند. رویدادی که به خودی خود نیز بزرگ‌ترین جنایت جنگی ممکن است.

منبع: Al Jazeera

اسکان اسرائیلی‌ها است که مصداق کامل تصاحب دارایی‌های آبا و اجدادی سایرین و استقرار در سرزمین دیگران است. اگر نام همه این اعمال شرم‌آور جنایات جنگی و نسل‌کشی مبتنی بر آپارتاید نیست، پس چیست؟ آیا همه این قضایا ۳۰ سال پیش در منطقه بالکان به دست جانیان صرب پیاده نشده بود و اگر شده بود، چرا نهادهایی مثل سازمان ملل هنوز در این خصوص فاقد هرگونه قوا برای واکنش مؤثر و سریع هستند و همان‌قدر در مقابل نسل‌کشی‌های صهیونیستی مامشات می‌کنند که در سال‌های نخست بحران دهه ۱۹۹۰ با لکان در قبال سربازان متجاوز صرب کوتاهی و از خود رفغ مسئولیت می‌کردند.

آنچه در «سرب‌نیتسا» روی داد

وقتی جنایات معروف و عظیم صرب‌ها در منطقه سرب‌نیتسا در خاک بوسنی روی داد، آنچه از سوی شورای امنیت مشاهده شد، در ابتدا فقط محکومیت کلامی آن اقدام و صدور قطعنامه‌ای بود که عملاً هیچ ضمانت اجرایی مؤثری برای آن وجود نداشت. صرب‌ها مکرراً مدعی شدند که اگر در جریان آن جنایات ضدبشری دست به کشتار وسیع مسلمانان آن منطقه زدند، به این سبب بود که مسلمانان می‌خواستند صرب‌ها را بکشند و در نتیجه اقدام آنها نه یک پاکسازی قومی از پیش طراحی شده، بلکه صرفاً یک اقدام تدافعی بوده است که البته دروغی بزرگ بود. امروز که طوفان الاقصی هفدهمین روز خود را هم سپری کرده، همان توجیه‌های دروغین را از زبان صهیونیست‌ها می‌شنویم که می‌گویند اگر جان فلسطینی‌ها را

نه فقط به شهادت رساندن زنان فلسطینی و کودکان بی‌گناه این سرزمین بلکه تلاش وسیع برای بیرون زادن فلسطینی‌ها از غزه و غصب تمامی این منطقه و حتی کرانه باختری به قصد وسعت بخشیدن به پروسه غیرقانونی شهرک‌سازی‌هایشان در این مناطق برای

مصدق کامل تصاحب سرزمین دیگران این روزها همان میزان تأسف و اندوه بر چهره مردم شریف فلسطین مشاهده می‌شود که در زمان اوج جنایات صرب‌ها در سطح بوسنی در چهره و گفتار مسلمانان منطقه بالکان قابل رؤیت و استماع بود و همه کلمات لازم را برای

کس فکر نمی‌کرد حماس از چنین ظرفیتی برخوردار باشد بویژه باوجود پوشش اطلاعاتی شایاک (دستگاه امنیت داخلی اسرائیل) و اطلاعات نظامی ارتش

اسرائیل.»

از طرفی نویسندگانی چون ماریوس شاتنر و فردریک شیلو شباهتی میان وقایع سال ۱۹۷۳ و حوادثی که امروز اسرائیل را تحت تأثیر قرار می‌دهند، ترسیم می‌کنند.

مانند رویدادهای سال ۱۹۷۳ که هیچ‌گونه هشدار وجود نداشت؛ این همان کجی و شوک روانی است. در سال ۱۹۷۳، دولت کارگری گلدا مایر این موضوع را نادیده گرفت و ترجیح داد به تضمین‌های گمراه کننده اطلاعات نظامی مبنی بر اینکه اعراب جرأت مقابله با برتری ارتش اسرائیل را ندارند، بچسبید. ولی در حمله یوم کیپور غافلگیر شدند. اکنون نیز سال‌ها پس از آن اعلان وضعیت جنگی می‌کند.

این به تهای جنگ را تبدیل به یک جنگ منطقه‌ای می‌کند.

جنگ‌طلبی نتانیاهو

برخی در رسانه‌های اجتماعی با بی‌فکری، شکست‌ها را به حس جنگ طلبی نتانیاهو و تلاش شیطانی او برای متحد کردن صهیونیست‌ها از طریق جنگ و تصرف غزه توجیه می‌کنند. در واقع صهیونیست‌ها به گروه‌هایی نفوذ آمدها بی‌خبر ماند؛ چطور ممکن است، سیستم‌های دفاعی آنها شکست بخورد؟ پس نمی‌توان این را فقط یک شکست اطلاعاتی در نظر گرفت.

این در حالی است که از برخی جهات به نظر می‌رسد اسرائیل دچار اشتباه محاسباتی شده است. آن‌طور که یک افسر نیروهای ذخیره اسرائیل با اعتراف به اینکه «اسرائیل گمان می‌کرد حمله‌از لبنان و از سوی حزب‌الله صورت بگیرد» افزود: «سناریوی نظامی فرضی بر اساس حمله حزب‌الله از شمال پیش‌بینی شده بود؛ نه هجوم حماس از غزه.» او در روزنامه «تایمز اسرائیل» نوشت: «هیچ

حداقل به اندازه کافی سریع متوجه نشدند.

دیدگاه دوگانه غربی

جای تعجب نیست که ما متوجه دوگانگی غرب می‌شویم که در جنگ اوکراین از ۴۰ قطعه‌نامه سازمان ملل متحد به عنوان ابزاری برای اثبات قدرت خود و تحقیر اخلاقیات بهره می‌برد؛ قطعنامه‌هایی که توسط اسرائیل با بی‌عدالتی در حق مردم فلسطین نادیده گرفته شده‌اند. آنگاه می‌بینیم که کشورهای اروپایی همبستگی خود را با اسرائیل اعلام کرده و مجدداً بر «حق دفاع این رژیم از خود» تأکید کردند. آنتونیو گوتروش، دبیرکل سازمان ملل متحد، حمله حماس را محکوم کرد و از جامعه بین‌المللی خواست تلاش‌های دیپلماتیک برای جلوگیری از آتش افروزی بیشتر را انجام دهد.

علل وضعیت کنونی آپارتاید

بر اساس جدیدترین اخباری که منتشر شده است، از آغاز عملیات طوفان الاقصی تاکنون ۱۴۰۰ نفر از صهیونیست‌ها کشته و ۵۴۳۰ نفر زخمی شدند که حال

برخی وخیم است. اما دیری نپایید که مردم غزه با پاسخ رژیم صهیونیستی مواجه شدند و نتانیاهو، گاز، برق و آب لوله‌کشی را در سراسر نوار غزه قطع کرد. مجازاتی که منجر به زنج‌وحشتناک و حتی مرگ طاق‌ت فرسای ساکنان این باریکه با جمعیتی بیش از دو میلیون نفر خواهد شد. اگرچه غزه در حال حاضر یک منطقه باز است ولی اردوگاه کار اجباری روبای به شمار می‌آید که تحت محاصره صهیونیست‌هاست. یواو کالانت، وزیر دفاع صهیونیستی، شخصی نزدیک به نتانیاهو، از «حیوانات انسان‌نما» برای اشاره به فلسطینی‌ها استفاده کرد. همان‌طور که در تلمود (کتاب تفسیر خاخام‌ها بر تورات)، همه غیریهودیان با حیوانات مقایسه شده‌اند.

تخریب‌ره یرساورول ادامه می‌دهد: «دیدن این نوکری بیمارگونه دولت‌های غربی،

مطابق با قوانین بین‌المللی اولویت اصلی است و ما بر آن تمرکز داریم و برافروختن آتش به نفع هیچ کس، از جمله غیرنظامیان و طرف، نخواهد بود. ترکیه آماده است تا حداکثر توانایی خود را برای پایان دادن به درگیری‌ها در سریع‌ترین زمان ممکن و کاهش تنش انجام دهد.»

همه رهبران غربی اقدامات حماس را محکوم و از اسرائیلی‌ها حمایت می‌کنند. اما در گذشته هیچ کاری برای رفع بی‌عدالتی علیه مردم فلسطین انجام نداده‌اند و این مواضع اصولی آنها نشان می‌دهد که اکنون هم کاری نخواهند کرد. روسیه و چین با اتخاذ مواضع خنثی و امتناع از جانبداری از فلسطینی‌ها یا صهیونیست‌ها، خواهان اعمال قوانین غربی نبوده و تنها خواهان اجرای قوانین بین‌المللی هستند.

شگفتی آفرینی حماس

حمله غافلگیرانه حماس به اسرائیل موحی از شگفتی ایجاد کرد. آنقدر که این حملات را با ۱۱ سپتامبر مقایسه می‌کنند.

غزه از نگاه طراحان

